

1750.

1. Bachius, Francus Angustus: De praescriptione
centum annorum in actionibus ecclesiae Rom.
de jure civ.
2. Bauer, Jo. Gaspardus, fac. jur. procancelarius:
Programma, quo summus in utroque jure hono-
res ... Christianus Gottlieb Gutschmid
indicit.
3. Breuning, Christianus Henricus: Ad orationem
D. Helvii Pertinacis in § 7, F. quib. mod. testam.
infirmum disserit. simulque ad frequentanda
collegia ... invitat.
4. Gerselius, Johann Gottf.: De Via Concordia ex
monumentis veterum illustrata
5. Gutschmid, Christianus Gottlieb: De favore com-
merciorum lib. I
6. Hartmann, Erdmann Gottlieb: De simultanea
investitura in fudis Lusatae Superioris

1750.

7. Hommelius, Carolus Ferdin : De interrogatio-
nis ius in iure facientis hodie non sublatis³.
Programma, quo ad orationem auspicialem invitato.
8. Hommelius, Carolus Ferdin : De haereticorum
super omittenda criminis capitalis accusatione
actori iurisdictione.
9. Hommelius, Carolus Ferdin : De principali causa
dissensionum inter Latrones et Capitaneos horumque
sectatorum.
10. Hommelius, Carolus Ferdin : De usu hodie
divisionis hominum in civis et peregrinos.
11. Hommel, Ferdinand August, sac. juri procuratorialis :
Programma, quo ad Johannem Augusti Bachii actum in
jurisdictione invitato.
12. Kersch, Abraham Gossney : De restitutione mutui mutui.
De promissae valore simulque praedilectiones sales in dictat.

1750

14. Mullerus, Augustus Fredericus: De origine civita-
tum³ vniuersae ad orationem memorial... Jo. Anst.
Liam Feyer iuvitat.
15. Ouelmaly, Samuel Theodorus, fac. med. procancel.
Lamius: De effectibus caloris aestivi ferendis.
vis
16. Rechenburg, Carolus Wm, fac. jur. procancelarius:
Programma, quo summos in utroque iure honores
... Ludovico Salomo... iuvitat.
17. Richter, Jo. Tobias: De cura principum praesertim
nostrorum circa iustitiam administrandam.
Programma, quo ad orationem aditalem iuvitat.
18. Richter, Jo. Tobias: Selectiora juris principia 16.
19. Richter, Jo. Tobias: De conditionibus protesta-
tionis et mixtis, casu despectabilibus, in ultimis
voluntatibus pro adimpletis habendis.

1750.

20. Rivinus, Johann Florens l. b. s. p. d.:
(Programma, quo Disputationes publicas indicat).
21. Rivinus, Johann Florens l. b. s. p. d.: (Programma,
quo Disputationes publicas indicat)
22. Rivinus, Joh. Florens, fac. jur. procancelarius:
Programma, quo summos in jure honores Erdmannus
Gottlieb Hartmannus indicat.
23. Rivinus, Joh. Florens: De obligatione universi-
tatis expensas criminum inquisitionis
in districte susceptas etiam pro forensi
prestandi.
24. Romanus, Franciscus Guericulus, fac. jur. procan-
cellarius: Programma, quo summos in utroque
jure honores Gregorius David Schreiber indicat.
25. Salomo, Ludovicus: De homicidio casuali.

1750.

26. Sammet, Joannes, Godfridus : Inventionis III^{ae} juris
civilis exhibens receptas lectiones ad Landshut.
27. Sammet, Joannes, Godfridus : Inventionis IV^{ae} juris
civilis exhibens receptas lectiones ad Landshut.
28. Schumann, Gottlieb : In nexu feudalis Ducatum
Parmae, Placentiae, Guastalliae, cum imperio
Rom. Germanico atque subditat ? . . .
29. Schumann, Gottlieb : De doctrina prudentiae
civilis publicae in academiis 2 Exempl.

1750, 3.

199

Brevning ad Anat. Henrici Brevning

AD
 ORATIONEM
 D. HELVII PERTINACIS A
 IN
 §. VII. 7. QVIB. MOD. TESTAM. INFIRM.
 QVAEDAM
 DISSERIT
 ET AD
 FREQVENTANDA COLLEGIA
 SVA
 GENEROSISSIMOS ATQVE NOBILISSIMOS
 IVRIVM CVLTORES
 HVMANISSIME INVITAT
 CHRISTIANVS HENRICVS BREVNING
 IVR. VTR. BACCAL.

 LIPSIAE
 APVD GEO. WILH. POUILLARD.

AD
ORATIONEM
DIVI. HELVII. PERTINACIS A.

IN
§. VII. INST. QVIBVS MOD. TEST. INFIRM.

§. I.
Ubi adhuc *calatis* illis *comitiis*, quae apud A. GELLIVM *Noct. Attic. Lib. XV cap. 27.* depicta habes, ciuis romanus de bonis suis aequae ac sacris legem ferebat, ea semel lege iure lata nulla ratione vniuersa hereditas auferri eaque voluntas populi suffragio confirmata immutari potuit, quam noua lege lata; quotiesque Pontificum autoritas in *sacris* cum *pecunia* transferendis necessaria videretur, iis semel ex Pontificio iure translatis, ni id testator fieri vellet, eorundem Pontificum *contrariam* autoritatem requirere debebat, et tunc nec sola *voluntatis mutatio* sufficere visa fuit. Post vero vbi invaluit emptione et venditione imaginaria adhibitis testibus tanquam imagine Populi Romani per *aes* et *libram* hereditates relinquere, quem modum e medio iure ciuili esse, neque ad Pontificum cognitionem pertinere refert CICERO *de Legib. Lib. II cap. 21.* alia succedere debebat venditio, qua prior illa venditio inualida redderetur. Excogitata contra a Praetore *subsignatione* et *subscriptione* testium, subnata est quaestio: qua ratione vltima illa voluntas, quam LL. teste VLPIANO *L. IV ff. de adim. vel transf. legat.* ambulatoriam depraeiicant, immutari possit? Accedebat, quod tot tantaeque rationes infirmandi vltimas voluntates excogitatae fuerint a Ictis, vt vel *rumpi*, vel *desistui* dixerint, mox vero *nullum*, mox *irritum* adfirmauerint; proposita est quaestio: an contrariae mentis declaratione nuda infirmari et rumpi possit? Et quid mouisset Legislatores, vt certi aliquid hic statuerent, nisi aliqua vel dubitandi ratio vel saltem contrariae sententiae prouenerint? Et forsan amor agnatorum eorundemque ius quaesitum et libera illa vltima voluntas quosdam in hanc deduxit opinionem, vt et nudam voluntatem sufficere crederent, qua prius testamentum rumperebatur. Et cum declarato expresse mutandi suam voluntatem *animo* seu *reuocatione* posterior aetas infirmauerit testamenta, quod mouit

INSTI-

IVSTINIANVM in *L. XVIII C. de testam.* vt eandem coram tribus testibus fieri voluerit, licet analogia iuris *scriptum* exegerit, vt ea ratione, qua lex lata et abrogaretur, licet non vndiquaque constet, an *decennium* reliqua suppleat, quod tamen verius mihi videtur, vt *id* simul exigatur, cum copulandi particula *ET* vsus fuerit Imperator, nullum quasi superesse videbatur dubium, quod ex incepto nec perfecto testamento voluntatis saltem mutatae declaratio eluceret, et hinc priores tabulae infirmarentur. Ea vero displicuit concludendi ratio Imperatori HELVIO PERTINACI, qui *Oratione* in senatu et subsecuto SCto cauit: vt priores tabulae perfectae tantum per posteriores iure perfectas rumparentur, quod non modo Biographus ille IULIVS CAPITOLINVS in *Vita Pertinacis cap. VII*, sed praeter eum testatur IVSTINIANVS in *§. VII. 7. quib. mod. test. infirm.* Ita vero ibi scriptum legimus: *Ex eo autem solo non potest infirmari testamentum, quod postea testator noluerit valere: vsque adeo, vt si quis post factum prius testamentum, posterius facere coeperit et aut mortalitate praeventus, aut quia eum eius rei poenituit, id non perfecerit: diu PERTINACIS oratione cautum sit, ne alias tabulae priores iure factae irritae fiant, nisi sequentes iure ordinatae et perfectae fuerint: nam imperfectum testamentum sine dubio nullum est; qua decidendi ratione vtitur quoque HARMENOPVLVS Lib. V. Tit. V. §. 7. THEOPHILVS Paraphraustes et Institutionum artifex, quid praecipue mouerit Pertinacem ad haec statuenda, his addere videtur verbis: Διαθέμενός τις καὶ ἐπιζητᾶς τῇ ποιήσει τῆς διαθήκης εἶπεν: οὐ βούλομαι ταύτην ἰσχύειν, atque ex ratione, quam idem adposuit, τὰ γὰρ ἐννόμως γινόμενα ἐννόμως ἀνατρέπεται. Hanc Iuris Heluiani regulam secuti sunt Imperatores THEODOSIVS et VALENTINIANVS. A. A. in *L. XXI. §. 3. C. de Test.* quae ad Praefectum P. directa est. Aiunt: *Si quis testamento iure perfecto, postea ad aliud venerit testamentum, non alias quod ante factum est infirmari decernimus, quam si id, quod secundo facere testator instituit, iure fuerit consummatum.**

§. II.

Voluit Augustus Pertinax SCto, vt prius testamentum per posterius rumpatur*. Sed cum posterius perfectum esse debeat, an de solennitatibus externis dicat, quae iuris sunt an de internis, videlicet heredis institutione, quaerendum; et magis est, vt de externis dicamus,

* Male prouocat HEINECCIUS in *Antiq. Iur. L. II. Tit. XVII. §. 4. ad L. 6. §. 2. ff. de Iure Codic.* quod vero caput minime huc pertinet, cum ne verbum ibi de rupto testamento.

mus, idque verba *iure ordinatae et perfectae tabulae* indicant. At si ad verba: *mortalitate praeventus*, aut *quia eius rei eum poenituit*, respicias, dubitari possit, an non magis de interna solennitate cogitauerit legislator? Caue vero ne id credas; de non rumpendo enim testamento ait vox Augusti per imperfectum, non vero de nullo. Iam ex antiquiori iure nullum seu cui haud inerat *heredis institutio*, tanquam interna solennitas, prius perfectum rumpere haud poterat, sit *testamentum civile*, de quo mihi agere videtur NERATIUS in *L. LIV. π. de hered. instit.* idque evincunt verba: *ut ex ea heres existere potuerit: vel praetorium*, quo spectat locus VLPiani in *L. XI. π. de iniust. rupt. et irrit.* Hoc enim ibidem thema proposuit: mortuo quodam binae inveniuntur tabulae, vtraeque *septem testium signis munitae*, de posterioribus id maxime testatur Domitius, apertis iisdem, nihil ibi scriptum inueniebatur, et cum posterius nullum esset, ex prioribus succedebatur tabulis. Quod cum de internis id legislator statutum cerneret, cumque et id, cui *externae solennitates* deessent, nullum quasi esse videretur; hanc iuris a se statuti quoque rationem cepit, *quod imperfectum sine dubio nullum sit*, ita ut huic non plus effectuum, quam illi tribui possit.

§. III.

Tantum itaque voluit Helvius, ut testamentum non modo, in quo internae solennitates adhibitae, puta, heredis institutio, (ni enim id esset, haud esset testamentum) sed observatis maxime iis quae externa erant, demum prius rumperetur. Quare non ad hoc SCtum pertinet hoc thema, quod diu ante iam proposuerat POMPONIVS in *L. XVI. §. 1. de Vulg. et pup. subst.* Pater familias, cum testamentum condidisset, aliud postea ordinat, praeterito tamen in eo filio contra *Legem Iuniam Velleam*; prius subsistere scribit JCtus, et recte; posterius enim nullum erat, quod filius nominatim non exheredatus fuerat, quamvis forsitan externae illae iuris solennitates, de quibus sentit Pertinax, adhibitae fuerint. Vi ergo oppositi, quoties deessent solennitates vel omnes vel quaedam, cum nullum quasi videretur, ut nullum in sensu proprio effectu destituebatur, id est, prius haud rumpit. Ex his itaque iudicavit VLPIANVS in *L. II. ff. de iniust. rupt. et irrit.* Tunc autem, ait, *prius testamentum rumpitur, cum posterius rite perfectum est.*

§. IV.

Haud itaque sufficiebat sola voluntatis declaratio ad rumpendum

dum prius, nisi accederent iuris ceremoniae. Miror tamen *Corn. van BYNKERSHOEK Olf. L. II. c. 2.* Vbi enim successione in causa intestati origines perlustrat, *solennitate iuris et septem testibus* tunc opus esse, ait, quum lex iam lata hereditatem transtulerit, vt factum in *LL. XII. Tabul.* agnatis et gentilibus iure succedendi dato, videlicet vt illa lex noua lege abrogaretur. Ex quo deducere mihi amplius videtur, tunc solam voluntatis declarationem sufficere, si desint *agnati* nec adsint, qui ex iure *gentilitatis* petere possint. Id vero vix procedet, cum ex ipsius Bataui opinione res in *primum statum*, videlicet *naturalem* redit, et sic cum mortui voluntas nulla lege accedente, quae alios coerceat, qualis lex est testamentum, nulla quoque sit, nec postmortem amplius obliget, eo perueniatur, vt a *quouis* occupari possit. Quod si itaque testator quis noluerit, non sola opus est voluntate, sed lege, ne videlicet ab alio occupari possit, quam ab eo, a quo, vt occupetur, voluerit ipse testator. Nec illa nuda voluntas comprehenditur sub lege illa Tab. XII: *VTI QVIS SVPER TVTELA PECVNIAE REIVE SVAE LEGASSIT, ITA IVS ESTO.* Legem ergo exigit Quiritium voluntas, i. e. vt adsit populus, saltem per imaginem. Nil praeterea dicam de sacris familiarum vt *Cornelium* reuellam; quis enim occupare posset haec sine Pontificum autoritate? quod tamen fieret, si minus solennis voluntatis declaratio sufficeret, cum videlicet alligata sint pecuniae. Ex hoc vero peruideo cur citra solennitates pater *inter liberos* disponat, quia sacra iam lege ad eosdem pertinent. Sed haec non vrgeo; quapropter si quis lege de bonis suis transferendis lata, qui nec *agnatos* nec *gentiles* haberet, postea eandem sine solennitate externa, (*motus Bataui rationibus*;) abrogare vellet, nihil egisse videtur, non enim posterior voluntas lex erat, vt ea prior rumperetur.

§. V.

Quae cum ita sint, factum tamen, vt si ad effectus respiciamus, interdum in causarum quadam similitudine, orationis Pertinacis rigor cesset. Vix quidem est, vt haec exceptiones ex specie iuris scripti procedant, sed tamen vel ex *edicto Praetoris*, vel ex *privilegio* concessio. Licet ergo haec exceptiones proprie ad *SCtum* nostrum haud pertineant, tamen cum quaedam intercedat similitudo, themata quaedam adiciamus, vbi vel ex *privilegio* vel ex *aequitate Praetoria* posterius testamentum quod vel nullum est, vel non perfectum, valeat priusque tollat, imo, vbi posterius perfectum prius ratione effectuum et succedendi iuris non tollat.

§. VI.

Bellissime quidem *Corn. van BYNKERSHOEK Obs. L. VI. c. 20.* causam testati potiore dicit intestati. Quod si ad Ius ciuile respicias omnino verum, non aequè si vel priuilegia vel Praetoris aequitatem consulas. Confer quaeſo *VLPIANVM in L. II. ff. de iniust. rupt. vel irrit.* Huc pertinet *CAIUS in L. XII. §. 1. ff. de bon. poss. quem legem VIGLIVS ad Inst. h. t. male tribuit PAVLO.* Ait vero: *Si prius testamentum extet iure factum, quo filius exhaeredatus est, sequens imperfectum in quo praeteritus sit filius; posteriore testamento praeteritus recte petet bonorum possessionem, si remoto quoque filio potioris sunt in ea hereditate. caet.* Male *Haloander* in verbis: *Si re moto nouam orationem incepit, ob idque iam notatus a ZVICHEMO ad §. VII. §. quib. mod. test. infirm.* et ab *Ant. AVGVSTINO Emend. L. I. c. IX. in fin.* Sane adfirmat *Caius*, prius testamentum perfectum per posterius inuolidum reddi, non quidem ex *Oratione Pertinacis*, de qua suo tempore non cogitauerat *Jctus*, sed ex edicto Praetoris. Hic enim dabat bonorum possessionem contra tabulas, secus si de testamenti valore quaeras ex Iure ciuili scripto, ex quo prius omnino subsisteret, posterius enim nullum erat.

§. VII.

Pragmatici formarunt hanc sibi regulam, quod, quoties heredes ab intestato successuri in testamento imperfecto scripti essent, prius perfectum rumpetur. Prouocant ad *VLPIANVM L. II. ff. de iniust. rupt. et irrit.* ad quem quoque ex elegantioribus *Scipio GENTILIS in Apulejum. n. 962.* prouocat. Sed cum sit testamentum id priuilegiatum et saltem ex aequitate Praetoria, vera exceptio a regula non est, quamuis id a Iuris ratione abhorreere videatur. Sed sic solent testamenta priuilegiata: Nec quaere rationem, hanc enim in sacris inuenies, imo in *LL. XII. Tabul.* quae in eorum fauorem iam populi suffragio disposuerant. Satis enim erat ut testator qualibet ratione in vltim reuocaret *Leges XII. Tabular.* agnatis suis iam deferentes hereditatem. Sic *Mitrimus Caium et Vlpianum.*

§. VIII.

Et vbi de priuilegiati testamenti specie iam dixeramus, ad milites recedamus eodem priuilegii genere instructos, quod testatur *VLPIANVS c. l.* et *PAVLVS in L. XXXII. §. 1. et 2. de test. mit.* Tria vero sunt themata separanda. Miles testamentum fecerat absque solemnitate suo iure, missus intra annum aliud coepit facere nec perfecit, prius solu-

solutum videtur Jcto, ratio est, cum nulla solemnitate conditum, absque solemnitate et reuocari possit. Altera facti species haec est: Facto prius testamento militari, postea eodem iure cepit posterius, id vero non perficit: rumpi prius dicitur ex ratione Pauli, quoniam voluntas quoque militis testamenti est. Tertium thema est: Si iure communi testatus fuerit, et postea aliud inceperat nec perfecerat, iure ruptum non dicatur, idque ex eo, quod dixerat Pertinax: ἡ γὰρ ἀτελής διαθήκη, ἀσθενὴς ἀμάχως ἐστὶ.

§. VIII.

Vera autem exceptio contra Orationem Heluii latet in L. XCVII. π. de aeq. vel. omitt. hered. PAVLVS notando Papinianum, quem locum, cum de Paulo Papinianum confutante diceret Corn. v. BYNKERSHOEK ad L. Lecta. c. XIII. p. 68. recte adducere poterat. Sic scribit: Clodius Clodianus facto prius testamento postea eundem in alio testamento inutiliter facto instituerat. Scriptus heres cum posterius putaret valere, ex eo hereditatem adire voluit. Sed postea hoc inutile repertum est. Papinianus putabat repudiasse eum ex priore hereditate, ex posteriore autem non posse adire; dicebam, non repudiare eum qui putaret posterius valere: Pronunciavit: (sc. Imperator quod verbum de imperatoribus dixere veteres Jcti, et exemplum habes in L. XCII. π. hered. instit. quae ipsum nostrum Paulum autorem agnoscit) Clodianum intestatum decessisse. Quae cum pronunciandi ratio tantopere contraria sit iuri, vel si ex Pertinacis voluntate iudices, vel ex contrario quod statuit AFRICANVS in Leg. LI. π. de A. vel O. hered. sane vix est vt ἀντινομίαν euites. Et licet multa dixerit ZVICHEMVS ad b. §. VII. dixerint et alii; tamen si ea opinio, quam Amicissimus noster Clariss. Jo. Godf. SAMMET in Corol. V. ad Dissert. III. in Iacobium, posuit quae mihi optima visa fuit, placeat, cur enim non placeret! cum difficillimo huic textu nullam vim infert, nec fictione opus; Viglio non vtimur, nec aliis. Plura vero non addo.

§. X.

Haec sint, ubi vel vere, vel ex Praetoris aequitate et privilegio posterius imperfectum prius perfectum rumpit. Sic etiam ex Praetoris beneficio prius valet, licet posterius omni iure perfectum sit, in quo tamen ne quidem Pertinacis oratio proprio sensu exceptionem patitur. Audiamus tamen quae PAVLVS habet in L. XCI. ff. de vulg. et pupill. substit. ab his diuersa. Fecerat Pactumeius Androsthenes testamentum valideque heredem scripserat Pactumeiam Magnam, patrem
vero

vero illius substituerat. Occiso patre illo substituto viuo adhuc testatore fama fe-
rebat eam heredem ipsius Paclumeiam mortuam. Motus hoc, quod *deslitutum*
putabat testamentum suum testator Androthenes, posterius ordinauit aequè va-
lide in quo ita legauerat: *QVIA HEREDES, QVOS VOLVI, HABERE MIHI,*
CONTINERE NON POTVI: NOVIUS RVFFVS HERES EST O. Mortuo testa-
tore hic Ruffus addire vult hereditatem ex posteriori testamento. At supererat
viua adhuc illa Paclumeia, quam falso testator mortuam crediderat. Haec certior
facta de priori testamento et errore testatoris in ordinando posteriori, supplicauit
Imperatores, puta SEVERVM et CARACALLAM et cum postea de alterutris
Imperatorum pronuntiatione scripserit Jctus, sine dubio idem SEVERVS est,
qui pronunciauerat in *L. XCVII. de A. vel O. H.* Petiit vero vt subueniret, quia
haec translatio hereditatis ex erroneo rumore facta; qua propter vox Imperatoria
pronunciauit: *hereditatem ad Maguam pertinere*, sicque posterius iure validum
non rupit prius. Nec poterat aliter Augusta vox.

§. XI.

Et quae illa erit iuris decisio, si fingas patrem duo testamenta scripserit
vnum sibi, alterum diuerso tempore ex fictione unitatis vi patriae potestatis filio
suo familiās. Duas ergo scribit tabulas; idem est testator; vnae tabulae sunt
priors, alterae posteriores. Respondet POMPONIVS in *L. XVI. §. I. de Vulg.*
et Pupil. Substit. *vt quasque tabulas ratas esse*, addita illa *ratione, quod non sibi, sed*
filio scriberet testamentum, nec sibi, sed filio heredem posuerat.

§. XII.

Cumque regula sit, *Paganum duobus testamentis deedere non posse*, et ra-
tionem ex *Iure Pontificio* in sacris inuenimus, hanc Praetoris aequitas fregit, vt
necessitas videtur fecisse in Scto Pertinacis? Quid enim? Si Caius diuersis tem-
poribus diuersas tabulas *neutris die addita* scripserat, an subsistant? quaesitum.
Neutrum stricto iure subsistere arbitror ex eo, quod prohibuit Pontificum au-
toritas. Sed dedit tamen Praetor bonorum possessionem ex vtisque testamenti
tabulis, quod probat VLPIANVS in *L. I. §. o. π. de Bon. poss. sec. tab.* fictio-
ne vt solet in auxilium vocata; quamuis enim duo sint testamenta, vnum tamen
esse finxit. Id vero est ex iure Praetorio nec proprie exceptio a regula illa in
Scto Pertinaciano statuta.

§. XIII.

Haec vero praemississe sufficiant. Ad ea enim veniam cuius causa haec
scripta sunt. Vobis GENEROSISSIMI atque NOBILISSIMI IUV-
RIVM CVLTORES assidui, cum opera mea superiori semestri non peni-
tus displicuerit, et hoc semestri mea offero collegia. Non enim ea solum, quae in
foro obueniunt et res iudicatas, quae quidem omnia negligenda non sunt, sed
et ea, quae ex mascula iurisprudencia deprompta sunt proponam. Efficiam de-
nique, vt praelectionibus meis interfuisse, nunquam poeniteat. Quae enim TE
docturus sum, scheda publicae loco consueto proposita certiore faciet.
STVDIOSA IVENTVS frequens adis, Tuaque honorifica Praesentia
labori et conatu meo addas animum humanissime rogo et obsecro.
Vale et ama, qui TE amat. Scribebam Lipsiae Felto Michaelis.

Anno c1111cccl.

Leipzig, Diss., 750

ULB Halle 3
007 012 837

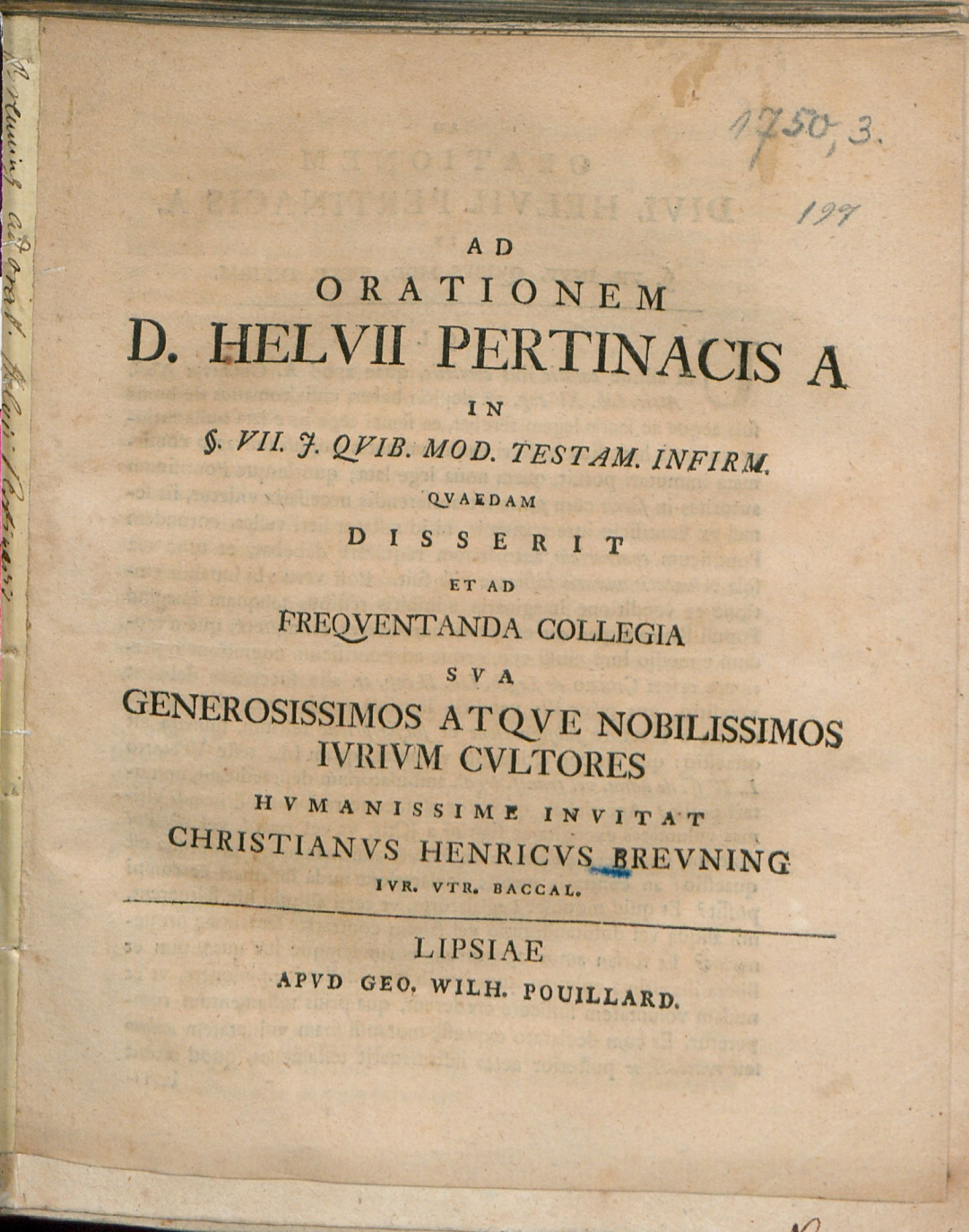
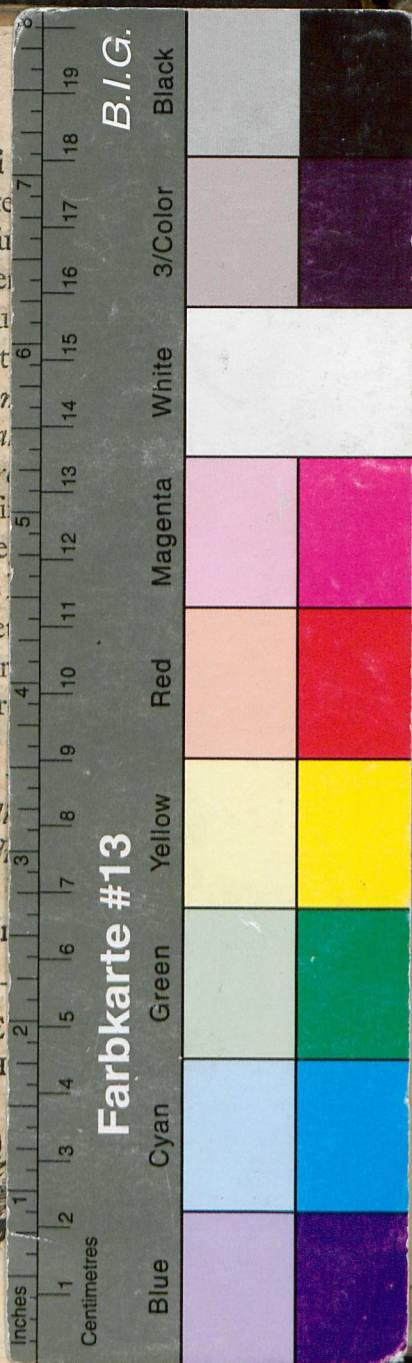

TA → OL

~D78

AD
ORATIONEM
D. HELVII PERTINACIS A

IN
§. VII. §. QVIB. MOD. TESTAM. INFIRM.

QVAEDAM

DISSERIT

ET AD

FREQVENTANDA COLLEGIA

SVA

GENEROSISSIMOS ATQVE NOBILISSIMOS
IVRIVM CVLTORES

HVMANISSIME INVITAT

CHRISTIANVS HENRICVS BREVNING

IVR. VTR. BACCAL.

LIPSIAE

APVD GEO. WILH. POUILLARD.